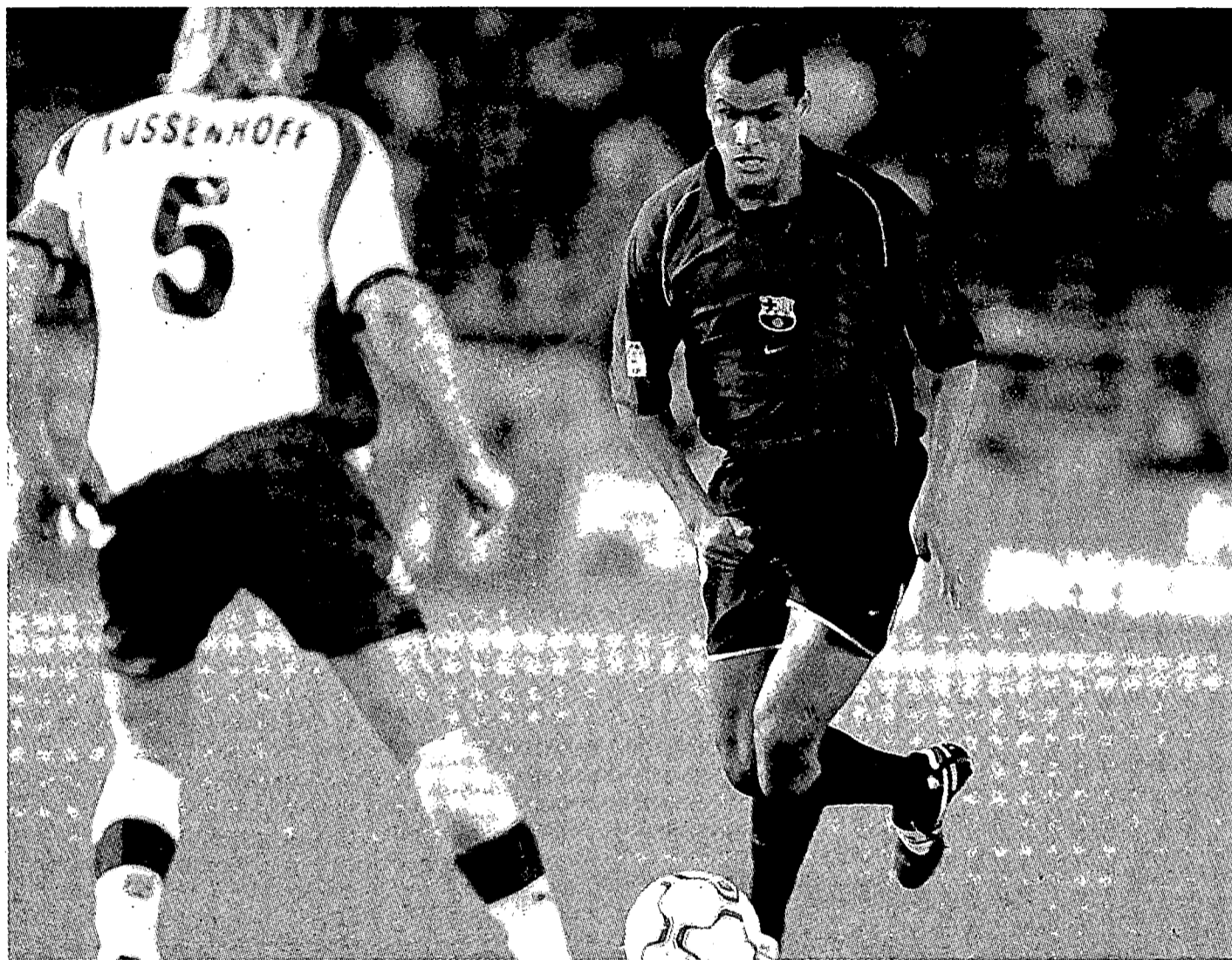

LA CONTRACRÒNICA
PEP RIERA

Demostracions

El Barça té tant per demostrar que el camp li queda petit. Sobretot ahir, que els jugadors van començar a córrer com esperitats per veure si, a més de guanyar el partit, tapaven totes les vies d'aigua que té el club. L'equip de Carles Rexach jugava ahir a l'Heliodoro Rodríguez López, però també a casa de Joan Gaspart, a la seu de l'agrupació de veterans on un dia d'aquests ingressarà Carles Rexach, al despatx d'uns quants representants de jugadors i a moltes cases particulars i bars plens d'aficionats amb l'afició a la reserva i pagant per veure alguna cosa, algun senyal. (A casa dels jugadors hi ha la consigna que ningú miri la tele, escolti la ràdio o llegeixi cap diari; el seu contacte amb la realitat actualment només és comparable al règim d'aïllament sensorial a què són sotmesos els presos talibans a la base americana de Guantánamo. Tota una declaració de compromís social.) En el partit de Tenerife el president tenia noranta minuts per preparar la tercera versió del conte de la sortida en globus, l'entrenador podia acumular unes quantes dades més per valorar la seva capacitat per encertar el porter idoni, els representants tenien temps per passar llista dels clubs on els seus representats podrien mantenir el mateix privilegiat estatus econòmic que al FC Barcelona, i els aficionats... Els aficionats només esperaven una mica de complicitat. Encara menys, una mica de respecte. En feien prou deixant de tenir motius per riure's del seu equip. El sarcasme és un estadi més elevat que la indignació, però també és la sala d'espera de la indiferència. Molts aficionats ja han marxat del Camp Nou i molts altres s'han distanciat emotivament del club. Abans del partit d'ahir la distància entre la gent i l'equip era més gran que mai, i no és cap broma sobre la situació geogràfica de l'illa de Tenerife.

En el partit d'ahir, doncs, s'havien convocat molts interessos. La majoria particulars; això sí, amb un objectiu comú: salvar el cap. El Bar-

Rivaldo va córrer tant com la resta de l'equip però ahir no va veure porteria. / EFE

ça, club amb una tendència natural al col·lossalisme, tenia ahir més que mai mentalitat de *Titanic* un cop fet el recompte de passatgers i de places disponibles en els bots salvavides: en vista que no hi havia ni dones ni nens, tots tenien les seves raons per ser els primers evacuats. En temps de naufragi blaugrana, més que buscar solucions es busquen sortides: el president ja té mitjà de transport, a l'entrenador li és igual continuar que plegar i els jugadors es remetent a la seva carta de navegació, que és el contracte. En el partit d'ahir la consigna per trobar el camí de sortida era córrer. Escarmentat del fracàs de tots els recursos tàctics utilitzats fins ara, l'equip va canviar l'escut del Barça pel símbol de *sortida d'emergència* (aquella silueta que corre) que hi ha a tots els recintes públics. Es tractava de guanyar corrent més, i això que el Tenerife tenia

tants o més motius per córrer que el Barça. L'equip de Rexach va presentar una versió desconeguda fins ara. Estava realment canviat: Puyol i Sergi a la mateixa banda, Gabri i Rochemback desgastant l'herba de la banda dreta i del primer a l'últim corrent com posseïts (cosa estranya en uns jugadors que exerceixen amb més naturalitat de posseïdors). Per canviar, fins i tot Puyol és ara el que marca de xilena i Kluyvert ha retrobat la inspiració dins el camp. El Barça estava tan diferent que el Tenerife no va saber trobar la manera d'incordiar-lo. Ni amb l'aigua al coll l'equip canari va voler deixar de ser el tradicional *amic per sempre* de l'època del *dream team*. El partit va quedar plantejat ben aviat: un Barça en situació límit i un Tenerife que va exhibir des del principi totes les seves limitacions. Amb el marcador de cara, els homes de Rexach van bus-

car en l'excés la redempció de tots els seus mals. Segurament mai un 0-6 admetrà tantes lectures. Tantes com interessos diferents hi havia. Així, el president va trobar arguments per estar més inflat que un globus, l'entrenador no podrà evitar concloure que li tocarà continuar anar a treballar, els representants treuran la pols a les peticions de millora de contracte i els jugadors tornaran a veure, sentir i llegir perquè ara toquen lloances. I quasi ningú recordarà que el rival d'ahir era l'antepenúltim classificat. Només uns quants aficionats, que malgrat que estiguin en lluita amb la memòria, miren de no perdre el món de vista. Perquè fins que ningú no demostri el contrari, la distància entre la gent i el club és la mateixa en la victòria que en la derrota. I el respecte no es guanya en un dia, ni amb un 0-6.

